

zůstali po nich na majetku Čsl. státu podle mírových smluv připadlém, pro něž neplatí předpisy o veřejných zaměstnancích, není správný. Onen úmysl možno tvrditi při původním vládním návrhu zákona, což plyne z jeho doslovu a z důvodové zprávy k němu (tisk čís. 1130), ale úmysl ten nelze již vyčísti z návrhu sociálně politického a zemědělského výboru a důvodové zprávy k němu (tisk čís. 1471) a co se týče platného zákona, doslov jeho řu 2, jak blíže jest v rozsudku odvolacího soudu rozvedeno, a z něho plynoucí smysl nepřipouští pochybnosti, že z dobrodiní zákona čís. 130/21 byli vyloučeni zaměstnanci a jejich pozůstalí na majetku připadlém státu podle mírových smluv, i když ohledně nich neplatí předpisy o zaopatření veřejných zaměstnanců. Dokladem toho, jak již v předchozích rozhodnutích Nejvyššího soudu bylo na to poukázáno, jest i resoluce sociálně politického výboru poslanecké sněmovny (tisk čís. 3679) usnesená při příležitosti projednávání změny zákona čís. 130/21 v roce 1922, kde se vláda vyzývá, by se postarala o placení a zajištění zaopatřovacích požitků zaměstnanců na velkostatecích, kteří podle řu 2 zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. jsou z dobrodiní tohoto zákona vyloučeni. Zákon jest tedy určitý, nikterak pochybný a výklad ve smyslu v dovolání uplatňovaném není možný. Dovolání nepřipadně poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 15. dubna 1924, Rv I 260/24 (sb. n. s. čís. 3720), tvrdící, že prý Nejvyšší soud v otázce, o kterou se jedná, zaujal jiné stanovisko, totiž stanovisko ve smyslu v dovolání zastávaném. V dotyčném rozhodnutí otázka, zdali zaměstnancům a jejich pozůstalým na majetku připadlém státu podle mírových smluv, přísluší požitky podle zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. na přetřesu nebyla a není řešena.

Čís. 5372.

Propočítání služební doby železničních zaměstnanců.

Předpisu řu 2 čís. 2 výnosu min. žel. čís. 53924/1921 nelze použití na nynější úředníky, kteří byli původně stabilisováni jako služebníci a teprve později byli individuálně jmenováni do příslušné kategorie úřednické. Rozdíl mezi odstavcem druhým a třetím vysvětlivek ku čís. 2 řu 2 výnosu min. žel. ze dne 24. září 1921, čís. 53924 záleží právě v tom, že propočtení celkové doby v úřednickém statu IIIa mají podle odstavce druhého vysvětlivek býti účastni jen ti zaměstnanci, kteří hned od počátku služební doby byli zařazeni do příslušné podúřednické kategorie anebo služby těchto kategorií skutečně vykonávali, nebyvše intimováni jako podúředníci; z této výhody jsou odstavcem třetím vysvětlivek vyloučeni ti zaměstnanci, kteří byli původně stabilisováni jako služebníci a teprve později byli jmenováni individuálně podúředníky příslušné kategorie. Těmto jest služebnickou dobu propočísti zvláště, t. j. odděleně podle řu 3 nařízení (výnosu).

(Rozh. ze dne 14. října 1925, Rv I 1607 25.)

Žaloba vrchního oficiála státních drah proti Čsl. železničnímu eráru, by mu byla propočítána služební doba od 1. března 1889 ve statu IIIa,

byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Nesprávnost právního posouzení shledává dovolatel v mínění odvolacího soudu, že žalobce nemůže požadovati propočtení doby služebnické ve statu III a) ve smyslu Šu 2 čís. 2 výnosu min. železnic ze dne 24. září 1921, čís. 53924, nýbrž jen podle Šu 3 tohoto výnosu, a doličuje, že měla mu býti propočítána celá dřívější služba, tedy i služebnická v úřednickém statu III a), poněvadž prý hned od počátku své služební doby skutečně vykonával službu výpomocného staničního mistra. Než dovolacím vývodům nelze přisvědčiti. Podle zjištění nižších soudů byl žalobce přijat dne 1. března 1889 jako staniční přední dělník a byl pak 1. května 1895 jmenován ložním dozorcem a dne 4. června 1895 zapisovačem vozů, dne 22. listopadu 1902 byl jmenován staničním dozorcem a v této funkci byl dne 12. srpna 1903 pověřen vedením stanice v Z. a dne 1. ledna 1904 byl jmenován staničním mistrem. Z tohoto zjištěného služebního postupu žalobcova jasně plyne, že byl původně stabilisován jako služebník a teprve později byl individuálně jmenován podúředníkem a do statu III a) byl s celou kategorií staničních mistrů zařazen až vynosem min. železnic ze dne 18. června 1921, čís. 35.081 s účinností od 1. ledna 1921. Nejvyšší soud již ve svém rozhodnutí ve sb. n. s. čís. 4371 zevrubně se obíral otázkou, zda předpisu Šu 2 čís. 2 výnosu min. železnic čís. 53924/1921 — jehož se žalobce dovolává pro propočtení své dřívější služebnické doby — lze použiti i na nynější úředníky, kteří původně byli stabilisováni jako služebníci a teprve později byli individuálně jmenováni do příslušné kategorie podúřednické, a zodpověděl tuto otázku záporně, zevrubně odůvodniv, že předpis tento na ně neplatí. Stačí proto odkázati k důvodům onoho rozhodnutí nejvyššího soudu a vzhledem k dovolacím vývodům jest ještě uvést, že rozdíl mezi odstavcem druhým a třetím vysvětlivek k čís. 2 Šu 2 výnosu min. železnic ze dne 24. září 1921, čís. 53924 záleží právě v tom, že propočtení celkové služební doby v úřednickém statu III a) mají podle odstavce druhého vysvětlivek býti účastni jen ti zaměstnanci, kteří hned od počátku služební doby byli zařazeni (intimováni) do příslušné podúřednické kategorie, anebo služby těchto kategorií skutečně vykonávali, nebývše intimováni jako podúředníci, že však z této výhody jsou odstavcem třetím vysvětlivek vyloučeni ti zaměstnanci, kteří původně byli stabilisováni jako služebníci a teprve později byli jmenováni individuálně podúředníky příslušné kategorie a že těmto jest služebnickou dobu propočísti zvláště, t. j. odděleně podle Šu 3 nař., pokud se týče výnosu. Tento předpis úplně dopadá na žalobce, jak byl jeho služební postup výše zjištěn. Posuzuje-li se sporná otázka propočtení služebnické doby žalobcovy s tohoto právního hlediska, nesejde na tom, zda žalobce, když byl podle zjištění nižších soudů zaučen úředníky pro jejich ulehčení do prací kancelářských, konal také tyto mu přikázané práce, ježto tak činil jako stabilisovaný služebník, a netřeba se také zabývati otázkou, zda rozdělením statu III železničních úředníků ve status III a) a III b) podle

nařízení min. železnic ze dne 18. června 1921, čís. 35081 (úř. věstník čís. 84), byly utvořeny dva staty, či jen dvě oddělení téhož původního statu III., když žalobce nemůže svůj nárok z důvodů výše uvedených opřít o ustanovení §u 2 čís. 2 výnosu min. železnic čís. 53924/1921.

Čís. 5373.

Propočítání služební doby železničních zaměstnanců. Výnosem min. železnic ze dne 18. prosince 1923, čís. 46651/1922 byla přiznána výhoda započítáním dvou let do lhůty povýšovací a postupné určitým skupinám železničních zaměstnanců jen z důvodu zvláštní povahy služby, vyžadující zvláštního výkonu.

(Rozh. ze dne 14. října 1925, Rv I 1608/25.)

Ministerstvo železnic vydalo dne 18. prosince 1923 pod čís. 46651/22 tento výnos: »Uznávajíc zvláštnost služebního poměru zaměstnanců kategorie strojníků, revisorů vozů a revisorů vlaků nařizuje ministerstvo železnic s platností od 1. ledna 1924, by jim při jmenování do uvedených kategorií byly započítány dva roky do lhůty povyšující a postupové. Zaměstnancům, kteří byli jmenováni strojníky, vozovými revisory, nebo vlakovými revisory do 1. ledna 1924, přiznává se tato výhoda k 1. lednu 1924«. Žalobce, vrchní oficiál Čsl. státních drah, jenž byl dne 29. března 1923 sprostěn místa revisora vlaků a přikázán k dopravní službě kancelářské, žádal železniční správu o přiznání výhody uvedeného nařízení a byv se svou žádostí zamítnut, domáhal se na Čsl. železničním eráru žalobou započtení 2 let do lhůty povýšovací a postupové. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d u:

Po právní stránce byla věc posouzena odvolacím soudem bezvadně a dovolací soud sdílí úplně jeho právní názor, že výnosem min. železnic ze dne 18. prosince 1923, čís. 46651/1922 byla přiznána výhoda započítání dvou let do lhůty povýšovací a postupové určitým skupinám železničních zaměstnanců jen z důvodu zvláštní povahy služby, vyžadující zvláštního výkonu, a že z obsahu výnosu jest poznatelným úmysl, že výhody se má dostat jen těm, kdož v tomto zvláštním poměru služebním byli již v době účinnosti výnosu, t. j. dne 1. ledna 1924 a těm, kdo do tohoto zvláštního poměru po 1. lednu 1924 jmenováním vstoupí. Bylo-li zjištěno, že žalobce v době účinnosti výnosu nebyl již činným jako revisor vlaků, nýbrž že již od 29. března 1923 byl místa vlakového revisora sprostěn, poněvadž této zvláštní službě řádně nevyhovoval a že byl přeložen k dopravní službě kancelářské a zařazen do stavu kancelářských výpravčích a tuto službu také od té doby skutečně konal, nemůže ani z okolností, že mu dosud zůstal titul dřívějšího zaměstnání, odvozovati nároku na výhodu výnosem min. železnic čís. 46651/1922 poskytnutou a nemá pro žalobní nárok právního důvodu, když výhoda byla spojena s předpokladem skutečného výkonu služby v určitém poměru